

FSD2103 OPISKELIJAN ELÄMÄÄ 2004

FSD2103 STUDENT LIFE 2004

Tämä dokumentti on osa yllä mainittua Yhteiskuntatieteelliseen tietoaarkistoon arkistoitua tutkimusaineistoa.

Dokumenttia hyödyntävien tulee viitata siihen asianmukaisesti lähdeviitteellä.

Lisätiedot: <http://www.fsd.uta.fi/>

This document forms a part of the above mentioned dataset, archived at the Finnish Social Science Data Archive.

If the document is used or referred to in any way, the source must be acknowledged by means of an appropriate bibliographic citation.

More information: <http://www.fsd.uta.fi/>

Detta dokument utgör en del av den ovannämnda datamängden, arkiverad på Finlands samhällsvetenskapliga dataarkiv.

Om dokument är utnyttjat eller refererat till måste källan anges i form av bibliografisk referens.

Mer information: <http://www.fsd.uta.fi/>

[...]

Kumpikaan oppilaitos ei huolinut minua opiskelijakseen, joten jouduin tyytymään jo vuosi sitten ansaittuun opiskelupaikkaan ammattikorkeassa. Lopputulos ei ollut mikään suoranainen ihme, sillä valintakokeiden raadollisuus oli jo käynyt minullekin selväksi. Suuri osa suomalaisista nuorista viettää koko valintakoetta edeltävän kevään pääsykoekirjojen ääressä, ja joskus siltikin tuloksetta. Itse asuin jo omillani, joten sellainen paneutuminen olisi ollut jo taloudellisesti mahdotonta. Pääsykokeisiin lukeminen onnistui vain viikonloppuisin ja iltaisin töiden jälkeen. Joskus sain itseni kiinni kadehtimasta niitä, jotka eivät olleet uskaltaneet muuttaa pois kotoaan.

Jo ensimmäisenä syksynä ammattikorkeassa aloin epäillä omaa valintaani. Koulu lupasi paljon valinnanvapautta kaikille, mutta ei mitään varmaa ammattitaitoa mistään. Opettajat suitsuttivat kouluttavansa meidät suoraan johtajiksi, vaikka meillä tuskin oli kunnan käsitystä edes tavallisesta toimistotyöstä! Yrittäjyys vaihtoehtona pelotti suunnattomasti, mutta kaikki muu liiketoiminnassa alkoi näyttää samalla minusta merkityksettömältä.

Pahimman turhautumisen keskellä mainitsin vitsillä yhdelle luokkakaverilleni halunneeni joskus äidinkielen opettajaksi. Yllättäen tämä ystäväni pitikin tätä ajatusta erinomaisena, ja ihmetteli miksen ollut toteuttanut tätä haavettani. Kun mietin asiaa itsekkin tarkemmin, ihmettelin miksi olin ylipäänsä koskaan halunnut hakeutua kaupalliselle alalle. Luulinko tosiaan, että vain suurta palkkapussia tekemällä tekisin itseäni tyydyttäviä ratkaisuja? Aloin pitää kaikkia aistejani avoimena ihmisten poikkeaville ratkaisuille eikä äidinkielen opettajat tuntuneet enää yhtään naurettavilta. Jotkut tosiaan valitsevat sellaisen elämän hymyssä suin.

Heppoisia kaupallisia opiskeluitani seuranneen kevään vietinkin tunnollisesti pääsykoekirjojen ääressä. Tutustuin omin päin syvällisesti runousoppiin ja moneen viime vuosisadan filosofiseen ajattelijaan, joita ei lukiossa ollut mainittu sanallakaan. Otin selvää kaikkien Suomen yliopistojen suomen kielen ja kirjallisuuden opetuksesta ja näiden pääsykokeista. Taktikoin itselleni kaksi koetta, joissa oli samoja kirjoja pääsyvaatimuksena sekä vähän korkeammat pääsyprosentit. Luovuin myös sinänsä itseäni kiinnostavammasta yleisestä kirjallisuustieteestä kotimaisen kirjallisuuden hyväksi, koska mahdollisuuteni päästä sisään nousivat monella prosenttiyksiköllä. Kaikki tämä vei aikaa, mutta kasvanut motivaatio päästä sisään pakotti minut valmistautumaan kokeisiin kuin johonkin suurempaankin mittelöön. Tällä kertaa en pitänyt ulkopuolelle jäämistä edes vaihtoehtona.

Kaksi vuotta ylioppilaskirjoitusten jälkeen sain kahdesta yliopistosta hyväksymiskirjeen lukemaan kotimaista kirjallisuutta, enkä olisi voinut olla onnellisempi. Perheeni ihmetteli alkuun ratkaisuani ryhtyä opiskelemaan jotain niin epämuodikasta ja monen mielestä kuivaa alaa. Tulevat tienestitkään eivät ole häävejä verrattuna aikaisempiin korkealentoisiin suunnitelmiini. Olin etsinyt kuitenkin omia kiinnostuksen kohteinani väärästä suunnasta; pyrin miellyttämään valinnoillani muita enkä itseäni. Valinnanvapaus ylioppilaskirjoitusten jälkeen voi tuntua monesta lamauttavalta, mutta pitämällä kaikkia portteja avoimena ei voi myöskään todella valita mitään. Omien kokemusteni valossa seuraan mielenkiinnolla julkista keskustelua nuorten valmistumisen nopeuttamisesta. Valtiovalta kun ei voi ehkä ihan kaikkeen puuttua.

[...]